

Amanda Bassa

Neuma

Premi Senyoriu
d'Ausiàs March
de Beniarjó

Llenguatge relligat
d'escorça i aura
que dirà els miracles
i la brisa
fora comes.

VERNACLE

Era allà,
encauat en la sorpresa
dels palmells,
i a l'ombra serrada
de les teves dents,
el pes covat de tots els cels.

El secret implosiu.

PANDORA

De no pronunciar treva,
la insurrecció dels enigmes
per sempre.

De no bategar escletxes,
una màquina de formular oracles
prega en bucle,
barboteja.

I bateja
amb ambigüitat semàntica
les noses.

Tots els mots enraonats
que descarregues
fugen en pànic d'una capsa.

Obertes les mans al llindar
de les coses,
pentinar el tornaveu
a les palpentes.

MUDANCES

Ofereixo aquesta pell
encuirada pel frec
de la pedra aspra,
pigallada d'afanys
i llunes noves.

Ofereixo
sedes pròpies d'estremiment,
despulla de frisances
i un tel finíssim d'agitació.

Dono la pell que em cus el límit,
la roba que m'oculta la penyora
d'un nom;
membrana del torb,
derma lassa,
a flor.

La dono tota
a l'altar vibrant dels salzes.

La mudo tota, ara.

Cada porus nou
reverbera un astre.

L'EDAT DE LES PEDRES

S'esberla l'edat de les pedres.

Aviat només rastres
de partícules suspeses
de paraules minerals,
salobres als amagatalls
de les fosses
i la cova de la gola.

Volves.

Vol de paraules que insuflen
sentits al marge estret,
si badés la boca.

Rumiaria un perill mortal
de paraules que s'inflen
i dilaten el res.

Grisalla de falenes en fuga.

Abans d'esmerçar l'alè
en el dir,

aprendre a respirar,
aprendre a respirar.

I a escampar la boira.